

רועי חן אף אחד

"את נוהגת עדיין לשתות שוקו?" שאלתי את ידידתי.
"לא", ענתה בקולה הרפה. "אבל דווקא עכשיו מתחשק לי משום-מה."
"פעמיים שוקו. חם", אמרתי למלצרית, וגם קולי הפך רפה משום-מה.

היינו סטודנטים לציור, ידידתי ואני. יותר מכול אהבנו לצייר את תל אביב מהולה בחמסין או שטופת טיפות. שייכנו את עצמנו לכת האימפרסיוניסטים שגוועה מזמן והפכה לזרם רביק של צבעי שמן. אז היו לה עגילים גדולים מדי, ולי היה שפם קטן. אנחנו לא גאוניס, רק בעלי מלאכה הגונים. ידידתי עדיין מציירת מתוך תשוקה. אני מתוך הרגל. גם הוא למד איתנו. היכולת לצייר את האוויר באופן שהסודות החבויים בו יתגלו בלי שננקוב בשמם, הותירה את אותותיה בתודעת שנינו. הפואנטיליזם, טכניקת הציור בנקודות מרוחות, אינה מתירה לצופה העומד קרוב מדי לבודד את העצמים המופיעים בציור. היום, ממרחק הזמן, אנו מסוגלים לראות אותו.

"אתה יודע איך קראו לזו?" שאלה ידידתי.
"שמו נמרח בזיכרוני... " עניתי. השוקו הגיע. הוא היה רותח. ידידתי הסירה את קרום החלב בכפית, כהרגלה בימי הלימודים. דקות ארוכות לאחר שהתחילה לבכות, שמה לב לכך. היא שלפה ממחטה מלוכלכת בפחם וספגה בה את עיניה החומות והגדולות.
"אל תביט בי כך, אני לא בוכה יותר. ספר לי עליו כל מה שאתה יודע."
כבר בדרך לפגישה איתה חשדתי שהיא הרגישה משהו כלפיו. אז, כשעוד ענדה עגילים. כעת הבחנתי בחותם של צלקת על תנוך אוזנה.
"ספר לי על הבוקר ההוא, " ציוותה בלחש.

"כר כותנה מעופש נשם לרווחה. שמיתכ בד מחוררת הקיצה לרגע מחלום מחניק, ומיד נרדמה שוב בקצה המיטה. אריחי רצפה שחוקים חשו לפתע בחמימות. החמימות התפשטה לכל אורך גופם המסדרוני. ידית של דלת השפילה פנים בכניעה. מראה שבורה הלכה והתעוורה מיום ליום. ברז נתקף עווית וחרק, ואז הלכודך בכיור הצליח סוף סוף לברוח. לפתע התברר כי הסבון נעדר. וזה היה גילוי קודע לב. הברז לא חדל לייבב, אך קולו הלך והתרחק."

ידידתי לא הצליחה לעצור את דמעוניה.
"אתה עדיין מדבר באימפרסיוניסטית..." אמרה.
"האמת היא שלא דיברתי כך מאז סיום הלימודים, מאז שנפרדו דרכינו."
"אני עד היום מדברת עם עצמי באימפרסיוניסטית," אמרה, וחשתי כיצד
עט-ציפורן ננעץ בחזי. "תוכל להתעכב על המראָה?"
"לא," אמרתי והתפרצתי פתאום. "לשם מה לך המראה? ואם אכן אימצה
את עינייה? תנוח דעתך אם אומר לך שלכדה הבעה כזו או אחרת? האם תוכלי
להחזיר את הזמן לאחור? ואם אומר שראתה זָנב אוד עֶשֶׂן?"
"אבל האור! אין ספק שהאור נפל עליה וסיפר סיפור נדיר. התרשמות
כלשהי..." קראה.

נאלמתי דום. זה שנים לא דיברה אלי נפש חיה באימפרסיוניסטית.
"רק הנקודות המפורטות יעזרו לתאר כמה רכות ועגומות הן תנועותיו,"
הוסיפה.

זמן-מה שתינו את השוקו בדממה.
"טוב. תמשיך," הצביעה לעברי ידידתי בעצמות לחייה הרחבות מדי.
"כתום נוקד בשחור, ומין ציפיה לכחול התחלפה באדום. הכובד שחשו
האריחים היה שונה מזה שהורגלו בו. האוויר בחדר האורחים, שמעולם לא
התארח בו איש, קיבל אל תוכו גוף. הגוף הטיל צל על שולחן העץ. מגירת
השולחן התערטלה, וגופה היה מאוד לא נקי. היה קר. תנור הגז הקיץ והפיק
גִצִים. חלון הסתתר בתעלה בין שני קירות, ואור כלול בחול מילא באחת את
הרווחים בין התריסים, אך לא העז לפסוע הלאה משם."
"אתה מתפזר. תחזור למגירה," דחקה בי ידידתי, וידיה רעדו.
"חלל המגירה התמלא בכף יד והוחשך לרגע. אוויר החדר התחכך בפיסת
קרטון חום שריחפה וטבעה באדמת שולחן העץ. היה זה קרטון ישן, מימי
הלימודים. הכתב עליו לא היה שלו."

"לא יכול להיות!" ידידתי התרוממה וזינקה מכיסאה. גם אני קמתי בחשש,
אך כשהבנתי שאינה פונה לכיוון דלת היציאה, חזרתי לשבת. מעטה האדישות,
שבניתי במשך שנים כה רבות, התערער. המפית על הצלוחית היתה ספוגה
בשוקו, וביקשתי מהמלצרית מפית נוספת. ידידתי חזרה ועיניה נפוחות
לגמרי.

"אוֹחֵ, רע! אוֹכְרָה

חם, רע! חֻמְרָה."

"מאין את יודעת?"

"אני צודקת? נכון? זה מה שהיה כתוב על הקרטון?!"

"כן, אבל..."

"אני כתבתי לו את זה!" צעקה ידידתי בקול חנוק.
שוב ישבנו שותקים זה מול זה. הפעם שתיקתנו היתה מוחלטת, לא נגענו בדבר, כמעט שלא נשמנו.

"את הכרת אותו?" שאלתי נוקשה מדי, וידידתי הסיטה את מבטה לעבר החלון. "מי הוא?"

"אף אחד", ענתה. "כך הציג את עצמו בפני."

"כך הכול חשבו. איש מלבדנו מעולם לא הבחין בו. האם נולד בכלל? היו געיסים שפיקפקתי אם אי-פעם היה קיים," מילמלתי.
"אני תמיד ידעתי שהוא שם," אמרה.

"אם כן, דיברת איתו. מדוע אינך זוכרת את שמו?" שאלתי.
"מעולם לא אמר לי את שמו," ענתה ידידתי, והשולחן בינינו נמתח עד אין קץ. "אבל יש דבר חשוב במיוחד שלא ציינת. הקירות. ספר לי על הקירות בביתו."

"עירומים."

"לא!" קטעה אותי ידידתי, ומתוך כהלה אמרתי שוב:

"עירומים."

"מדוע הפסיק לצייר?" שאלה, ולא ידעתי מה להשיב.

היכן נולד? אין אני יודע אם ניחן בכישרון – מעולם לא ראיתי אותו מצויר, ומעולם לא הציג דבר. לא זכרתי את גובהו ולא את תווי פניו. את קולו, כמדומני, לא שמעתי. בהפסקות היה מתפוגג. ידידתי ואני נהגנו לטייל הרחק מכולם, ורק פעם אחת פגשנו בו מעבר לגדר. הוא פסע קל כעלה, כצל בהיר. את דירת החדר שלו בפלורנטיין גיליתי בטעות. חיפשתי סטודיו זול, והשכנים טענו שאיש לא גר שם. על הדלת לא נכתב דבר.

"טוב, תמשיך," אמרה ידידתי בקול כבד.

"פיסת הקרטון צרחה. קרעיה פירפרו. ריר טיפטף. סכין יפני חוּבַק ושרט את האור בחריקה. שרירי הזרוע התכווצו, ומשענת של כיסא עלוב החזיקה את מפרק היד. האוויר הוכה תדהמה והתפזר לכל עבר. האור נחרד לעד. וריד פקע, דם סמיך סימן משיחות רבות על האריחים, והכין אותם לקבל את הגוף הכבד בנפילתו."

"ואז כתום בהיר, צהוב עתיק ושְנִי השחירו, המשיכה ידידתי את דבְרִי,

"ונקודות הבל ערפילי הסתירו זוויות חדות והבליטו אור וצל."

הינהנתי ושמתי לב שידי לוחצת את ידה בחוזקה, בחרדה. היא מיררה בככי, ואני הפסקתי לראות. אל תוך עיני העצומות בכיוון התגנבו עיגולים סגולים.

"אהבת אותו", לחשתי.

"כן. אהבתי אותו נורא. הוא היה מסורבל וטוב לב," אמרה והפתיעה אותי בציינה תכונות מדויקות כל כך. יש כנראה דברים רבים שאיני יודע עליה, אפילו בנוגע לאותן שנים שבהן היינו יחד כמעט תמיד. ברגעי ה"כמעט", כנראה, ערכה איתו היכרות. היא מלאת אהבה וסקרנות, ידידתי. אבל כעת נראה שאיכרה אדם יקר וקרוב, אף שלא ראתה אותו במשך שנים.

"הוא עדיין שם?" שאלה.

"אני מתאר לעצמי שכן," הימהמתי.

"תראה לי?" ביקשה.

"כן."

יצאנו מבית הקפה, וכל הרחוב נדמה מנוקד. מכוניות עשויות מים נזלו באטיות, האור ירק על ראשי האנשים, והם נדמו מרוחי מחשבות.